

Kunstpause

PUBLISERT 2. juni 2008



Det første Håndtrykk

Din puls har banket min imot.

Forente var vi blod i blod.

Det var i få sekunder bare.
Ei lenger salighet kan vare.

Hvor mildt din bløte åre slog!
Men min i høye bølger jog.
Nær med sin purpurstrøm den fulle
besprengt ditt jomfrubelte skulle.

Så ømt og fast ei ånder to
kan sine vinger sammensno,
så flyter flamme ei i flammen
som våre hender hvilte sammen.

Mitt blod har siden da ei hvilt,
men stormende i åren ilt.
Har det da sjel, som ei forglemmer?
Det slaget enn av ditt fornemmer.

O, våre hjerter lenger må
ei skilte ad, min elskte, slå.
De høye stjerner så og tålte,
at deres årer sammenstrålte.

Henrik Wergeland

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 45, nummer 6, 2008, side 775